

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İBRETLER VE ÖNERİLER

MAHMUD
ŞAKİR

BEKA YAYINLARI

Çatalçeşme Sok. Üretmen Han No:
18

Cağaloğlu – İstanbul

0212 512 51 66

0212 512 45 43

0212 512 51 66

Darulkitap.com
Facebook/ücretsiz İslami e
kitap indir

ÖNSÖZ

Her türlü hamd alemlerin Rabbi olan Allaha, salât ve selam da peygamberlerin sonuncusu, insanlığa rehberlik edenlerin en önde geleni Muhammed'ül-Emin (SAV)'e, onun ailesine, ashabına ve kıyamet gününe kadar en güzel bir şekilde ona uyanların üzerine olsun.

Hiç şüphesiz günler geçip gitmekte, yıllar birbirini kovalamakta, zaman su gibi akmakta ve bir yandan da kainatta çeşitli olaylar gerçekleşmektedir. Akıllı kişi vaktini iyi değerlendirip istifade eden, (çevresinden ve olaylardan) ibret alan kimsedir. Ve yine akıllı kişi hikmeti (her türlü faydalı söz fiil ve davranışı) kendinde uygulamak sureti

ile muhafaza edip onu başkalarına da aktaran kimsedir. Böylece hem kendisi bunun mükâfaatını görür, hem de aktardığı o hikmet sebebiyle başkaları da faydalanır ve güzellikler çoğalır.

Şüphesiz mümin, İslam ümmetini iyi ve güzelliklere ulaştıracak, kötülük ve şerre götüren şeylerden uzaklaştıracak, bütün insanlıkla beraber özellikle müslümanların yararına olacak yolları keşfetmeye çalışır, çalışmalıdır.

Mümin bu amacına ulaştığında artık bütün gayretini ümmetin hayrına olacak şeylere sarfeder, insanları en güzel bir şekilde hakikate çağırmak için kitaplar telif eder ve bizzat kendi şahsında uyguladığı örnek yaşam ile başkalarına öncü ve örnek olur. Ümid ediyoruz ki böyle kimseleri şanı yüce ve kudret sahibi Allah (cc) ödüllendirecektir. Nitekim

bu hususta Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır: "Her kim, dünya nimetini isterse kendisine ondan veririz. Kim de ahiret sevabını isterse, ona da bundan veririz. Biz şükredenleri mükafaatlandıracağız." [1]

Allah inancı taşımayan kişi ise sadece kendi menfaatlerinin peşine takılır ve ondan başkasını gözü görmez. Başkalarına zarar verme pahasına da olsa o sırf kendi menfaatlerini elde etmeye çalışır, hırslarının kölesi olur ve bu uğurda başkalarının zarar görmesi onu ilgilendirmez. Sonucunda toplumun aşağıladığı birisi olma pahasına da olsa makam ve mansıp peşinde koşar. Onun düşüncesi mal biriktirmektir. Malının helal veya haram olması, içinde başkalarının hakkı olup olmaması hiç önemli değildir. İşte bu

[1] K.Kerim, Âl-i İmran, 145.

anlayış neticesinde toplumsal çözölme ve bozukluk ileri boyutlara ulaşır, bela genelleşir ve fuhşiiyyat çoğalır. Ancak bu tip insanlar da yaptıklarının cezasını bulacaklardır; çünkü Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulur: "Her nefis, kazandığına karşılık bir rehindir."[2]

Tarih boyunca İslam ümmetinde meydana gelen hadiseler, bize diri olmamızı sağlayan, şan ve şerefimizi yücelten ve insanlığa yararlı olmayı sağlayan amilleri gösteriyor. Yine aynı şekilde tarihe baktığımızda bozulma, zayıflayıp bölünme ve başka milletlerden geri kalmamızın sebeplerini de görmekteyiz. Müslümanlar olarak üzerimize düşen, yeniden bizi ayakta tutan hasletlere dönmek ve onlara sımsıkı sarılmak, bizi gerileten şeylerden de uzak durmaktır. Belki yapılması gereken

[2] K.Kerim, Müddessir, 38.

en önemli şeylerden birisi, dünyanın aldatıcılığına kapılan ve dış mihrakların tuzaklarına düşen kardeşlerimizi uyarmak ve onlara Allah'ın huzuruna döneceğimizi hatırlatarak ümmet bilinci kazandırmak olacaktır. Allah teâla bizleri bu başarıya ulaştırsın. Amin.

C

YARATILIŞ GAYEMİZ

Her türlü noksanlıklardan münezzeh olan Allah (cc), insanoğlunu ancak kendisine kulluk etmesi için yaratmıştır. Nitekim bu husus Kur'an'da da vurgulanmıştır.[1] İlk insan Hz. Adem'in yaratılışı Cennette gerçekleşmiştir. Fakat şeytan Adem'i ve eşi Havva'yı kandırmış, bunun neticesinde de Allah (cc) Adem ile Havva'yı cennetten çıkararak yeryüzüne indirmiştir.[2] O zamandan beri artık

[1] Zariyat, 56.

[2] "Şeytan onların ayaklarını kaydırıp haddi tecavüz ettirdi ve içinde bulundukları (cennetten) onları çıkardı. Bunun üzerine: Bir kısmınız diğerine

insan yeryüzünde yaşar, orada ölür, oraya defnedilir ve hesaba çekilmek üzere ikinci defa yine topraktan diriltilecektir: "Sizi ondan (topraktan) yarattık; yine sizi oraya döndüreceğiz ve bir kez daha sizi ondan çıkaracağız." [3]

İnsan yeryüzündeki yaşam sürecinde kendisinden istenilen görevleri yerine getirip getirmemekle, şehvi arzularına, dünyanın aldatıcı şeylerine kapılıp kapılmamakla sınanmaktadır. Kıyamet gününde de, bu dünyada yaptıklarının karşılığını görecektir. Bu hususa Kur'an'da şöyle değinilir: "Mutlak hükümlerlik elinde olan Allah, yüceler yücesidir ve O'nun her şeye gücü yeter. O ki, hanginizin

düşman olarak ininiz, sizin için yeryüzünde barınak ve belli bir zamana dek yaşamak vardır, dedik." (Bakara, 36). [3] K.Kerim, Tâhâ, 55.

daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır. O, mutlak galiptir, çok bağışlayıcıdır."[4]

Yine Kur'an'da belirtildiği üzere dünya hayatı bir süs, oyun eğlence ve imtihandan başka bir şey değildir:

"Biz, insanların hangisinin daha güzel amel edeceğini deneyelim diye yeryüzündeki her şeyi dünyanın kendine mahsus bir süs yaptık. (Bununla beraber) biz mutlaka oradaki her şeyi kupkuru bir toprak yapacağız."[5]

"Bilinizki ki dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve daha çok mal ve evlat sahibi olma isteğinden ibarettir. Tıpkı bir yağmur gibidir ki, bitirdiği, ziraatçıların hoşuna gider. Sonra

[4] K.Kerim, Mülk, 1-2.

[5] K.Kerim, Kehf, 7-8.

kurur da sen onun sapsarı olduğunu görürsün; sonra da çer çöp olur. Ahrette ise çetin bir azap vardır. Yine orada Allah'ın mağfireti ve rızası vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir."[6]

Dolayısıyla akıllı kişi dünyada yapması gereken şeyleri iyi düşünen ve eylemlerinin doğru dürüst olmasına son derece dikkat eden kişidir. Ve yine o sadece Allah rızasını gözetir ve hayırlı şeyleri hedefler. İşte bu kişi hesap gününde amel defterini sağ tarafından alır, yaptıklarının karşılığında güzel mükâfaat elde eder, gayretinin meyvesini toplar ve genişliğı yer ile gökler kadar olan, kendisi gibi müttakiler (Allah'a karşı sorumluluğunun bilincinde ve O'nu ta'zîm ile O'ndan korkan kişiler) için

[6] K. Kerim, Hadid, 20.

hazırlanmış Cennete girer.

Ancak doğruluk ve dürüstlüğe, helal ve harama önem vermeksizin sadece şehvî arzularını gerçekleştirmekten başka bir şey düşünmeyen kişi ise kıyamet günü amel defterini sol tarafından alır ve Cehennem o kişinin barınağı olacaktır ki söndükçe ateşi yeniden alevlendirilecektir.

Hayırlı ve güzel olan şeyler herkes için açık seçik ve hiç kimseden gizli olmayan şeylerdir. Bazı insanlar aklını rehber edinir, yapacağı işi iyice düşünür ve hakkın peşinden giderler. İşte bunlar Allahın kendilerini hidayete erdirdiği ve hem dünyada hem de ahirette mutluluğa ulaştırdığı kimselerdir. Fakat bir takım insanlar da vardır ki yapıp ettiklerini iyice düşünüp tefekkür etmeksizin bâtılın peşine takılırlar, Allah böylelerini dünyada mutsuz kılar, öbür alemdeki yerleri de içinde

ebedi kalacakları cehennemdir.

Bütün kainatı ve içindekileri yaratan, diriltip öldüren ve bütün canlıların rızkını veren Allah'tır. Öldükten sonra da insanları yeniden diriltip dünyada yaptıkları hayırlı ve şerli amellerine göre onları hesaba çekecektir. Müslüman bunların bilincindedir olan ve bu hususta en ufak bir şüpheyeye kapılmaz.

Allah'ı bütün eş ve ortak koşulan şeylerden tenzih edip sadece O'na kullukta bulunan kimseler, Allah'ın kendilerine hidayet verdiği gerçek müminlerdir. Fakat öyleleri de vardır ki bir takım şeyleri Allah'a eş ve ortak koşarlar, O'na oğul isnat ederler ve hatta Allah'ı baba-oğul-kutsal ruh üçlüsünden baba olarak kabul ederler. Ayrıca inek ve putlara tapanların yaptıkları gibi, hayvanlara tapanlar da vardır ki bütün bu davranışlar çok garip şeylerdir.

Çünkü bu saydığımız davranışları sergileyenler en başta Allah'ın eksikliklerden tenzih edilmesi ilkesine aykırı davranmış oluyorlar. Acaba nasıl oluyor da Allah'ı onun yaratıklarından biri gibi kabul edip ona oğul isnat edebiliyorlar? Ve yine acaba nasıl oluyor da anlama ve konuşma yeteneği olmayan, en ufak bir fayda ve zarar vermeye güç yetiremeyen hayvanlara ya da cansız varlıklara tapıyorlar. Böyleleri, Allah'ın kendilerine gazaplandığı insanlardır ve Allah onlar için cehennemini hazırlamıştır, orası ne kötü bir yerdir.

Hoşa gitmeyen çirkin işler, bünyelerinde şerri barındırırlar. Bu hususta insanlığın geneli müttefiktirler ve bunları reddedip ortadan kaldırmak için mücadele etmektedirler. Zina, yalancılık, samimi olmayan davranışlar ve benzeri şeyler insanlığın çirkin

gördüğü fiillerden sadece bir kaçıdır.

Allah'ın kendilerini hidayet ile İslâm yoluna ulaştırdığı insanlar yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz fiillerden ve insanı o fiilleri işlemeye sevk eden şeylerden kaçınırlar. Bununla da yetinmeyip tamamen ortadan kaldırmanın gayreti içinde olurlar ki onlar İslâm'a sımsıkı sarılmış iman erleridirler.

Bir de yukarıda belirtilen fiillerin çirkinliğini kabul edip ortadan kaldırılması gerektiğine inanan ancak bizzat kendileri onlara zemin hazırlayan, alt yapı oluşturanlar var. Örneğin zinaya karşı çıkarlar ve zina yapanları kötülük ve fuhşiyatı işlemek ile nitelendirirler. Ancak bir yandan da kadın erkek karışımında bir sakınca görmezler. Kadınların açılıp saçılmasında ve ziynetlerini teşhir ederek yarı çıplak bir şekilde topluma çıkmasında onlara göre

hiçbir sakınca yoktur. Hatta insanların içgüdülerini harekete geçirecek ve birbirlerine karşı körükleyecek şekilde kadınlarla erkeklerin beraber oldukları törenler düzenlemekte de bir beis yoktur. Aksine, böyle merasimleri ilericiliğin ve gelişmişliğin simgesi olarak kabul ederler. Fakat gidişatı böyle olanlar her ne kadar kötülüklere karşı olduklarını söyleseler de bizzat kendi uygulamaları insanları zinaya ve gayri meşru işlere sürükler, günden kurtulma gayretlerinde samimi olmadıklarını, insanlığı bekleyen tehlikelerle mücadelede ihlaslı olmadıklarını gösterir. Bu tutum, Allah korkusu ve kıyamette hesap verme düşüncesini içselleştirememiş, şehvetlerinin peşine takılıp içgüdülerinin esiri olmuş ve İslâm'a sınıksız sarılmayanların içine düştükleri bir tutumdur.

DÜNYALIK PEŞİNDE KOŞMAK

Dünyada insan hayatının devam etmesi için olmazsa olmaz olan rızık kazanma dışındaki bütün uğraşlar birer oyun ve eğlencedirler:

"Yeryüzünü size boyun eğdiren O'dur. O halde yerin omuzlarında (üzerinde) dolaşın ve Allah'ın rızıkından yiyin. Dönüş ancak O'nadır."[1]

[1] K.Kerim, Mülk, 15. Müellif bu âyeti, yeryüzünde rızık kazanma çabasının dışındaki gayretlerin bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu anlatmak için delil getirmiş. Ancak bu âyette asıl anlatılmak istenen bu değil, yeryüzünün insanoğlunun hizmetine boyun

eğdirilmesidir. Burada, yeryüzünün, insanların faydalanmalarına hazır ve uygun bir durumda yaratıldığını ifade eden bir temsil mevcuttur. Yeryüzü, omuzlarında dolaşılacak bir halde emre âmâde kılındığına göre, artık dünyada insanlara boyun eğmeyecek hiçbir maddi varlık yok demektir. Bu âyet-i kerimede insanlığı ve özellikle müslümanları daima yükselmeye bir teşvik vardır. (Bu dipnot Mütercim tarafından T.D.V Yayınları, Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali'nin, ilgili âyetin mealıyla ilgili açıklamasından alıntı ile ilave edilmiştir. Fakat dünya hayatının oyun ve eğlenceden ibaret olmasını belirtmesi bakımından Hadîd sûresi 20. âyeti örnek vermek daha isabetli olacaktır: "Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve daha çok mal ve evlat sahibi olma isteğinden ibarettir. Tıpkı bir yağmur gibidir ki, bitirdiği ziraatçıların hoşuna gider. Sonra

Müslümanın rızık kazanma gayretinde şu özellikler bulunmalıdır:

- 1- Rızık arayışında dürüst olmak,
- 2- Amelde ihlaslı olmak,
- 3- Helal kazanç getiren bir işte çalışmak,
- 4- Şüpheden ve şüpheli şeylerden uzak durmak,
- 5- Haksızlıktan ve haksızlık yapanlardan uzak durmak,

Fakat şu hususlar, yapılması haram kılınan ve müslümanın yapmaması gereken şeylerdir:

- 1- Rızık arayışında yalancılık,
- 2- Başladığı işi ertelemek ve

kurur da sen onun sapsarı olduğunu görürsün; sonra da çer çöp olur. Ahirette ise çetin bir azap vardır. Yine orada Allah'ın mağfireti ve rızası vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir.")

gevşek davranmak,

3- Dinen yasaklanan bir işle uğraşmak,

4- Haksız kazanç elde etmek,

5- İnsanların faydasına olan şeylere zarar vermek.

Üzülerek belirtelim ki, bir takım insanlar hoş konuşurlar, doğruluk ve samimiyetten bahsederler, sıkı çalışıp verimli olmaktan ve vakti iyi değerlendirmenin öneminden bahsederler, bir müslümanın ümmete karşı yapması gerekenlerden dem vururlar. Fakat bunlar konuşmaktan öteye gidememekte, vakitlerini boş kuruntularla zayi etmektedirler. Bir işi vaktinde bitirememektedirler ve yaptıklarını da en güzel bir şekilde yapmak için gayret etmezler. Halbuki boş konuşmanın bir anlamı yoktur. Bilakis dürüstlük, samimiyet, üretkenlik ve yaptığını en güzel bir

şekilde yapmakla asıl fayda gerçekleşir.

Kişinin yaptığı her işte ihlas samimiyet ve doğruluk esastır. İbadetler de böyledir. İbadetin, ruhuna uygun olması için sağlam bir itikat, doğru bir niyet, ihlas, riyadan kaçınma, ibadeti en güzel bir şekilde eda, devamlılık ve sabır gerekir.

C

MÜSLÜMANIN İMANI

Müslüman, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine inanan ve peygamberler arasında hiçbir ayırım yapmayan insandır. Yine müslüman ahirete de inanan ve inandıklarını sözlerinde, eylem ve gidişatında ortaya koyan kişidir. Nitekim Bakara sûresinin 285. âyetin de şöyle buyurulmaktadır: "Peygamber, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler). Her biri, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettiler. "Allah'ın peygamberlerinden hiç biri arasında ayırım yapmayız. İşittik, itaat ettik. Ey Rabbimiz, affına

sıgındık! Dönüş sanadır" dediler."

Müslüman, sözlerinde ve davranışlarında Hz. Peygamber'e uygunluğu esas alır, hayatını onun öğretilerine göre belirler. O, Hz. Peygamber (S.A.V)'e ne kadar tabi olursa o kadar sırat-ı müstakime yakın olur ve doğruyu yakalamış olur.

1- Müslüman, Allah'ın, göklerin, yer yüzünün ve ikisi arasındaki bütün varlıkların yaratıcısı, insanlık ve cinler aleminin Rabbi olduğuna inanır. O Allah tek bir ilahtır, hükümrânlığında ortağı, benzeri ve dengi yoktur. Kulluğa, kendisine yönelmeye ve yalvarmaya layık olan sadece O'dur. Şu âyetlerde bunlara değinilmiştir:

"O Rab ki, yeri sizin için bir döşek, göğü de (kubbemsi) bir tavan yaptı. Gökten su indirerek onunla, size besin olsun diye (yerden) çeşitli

ürünler çıkardı. Artık bunu bile bile Allah'a şirk koşmayın"[1]

"Göğün ve yerin O'nun buyruğu ile durması da O'nun (varlığının) delillerindendir. Sonra sizi topraktan bir çağırdı mı hemen (kabrilerinizden) çıkıverirsiniz."[2]

"De ki: O Allah birdir. Allah sameddir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Onun hiçbir dengi yoktur."[3]

2- Melekleri yaratıp onların her birine ayrı ayrı görev veren de Allah'tır. Bazısının görevi peygamberlere risâlet görevlerini ve bu risâleti insanlara tebliğ ederken takip edecekleri metodu bildirmektir. Bazısı da insanların ruhlarını almakla görevlidir. Bir kısmının görevi

[1] K.Kerim, Bakara, 22.

[2] K. Kerim, Rûm, 25.

[3] K.Kerim, İhlas, 1-4.

kıyamet gününde Sûr'a üflemektir. Dolayısıyla hepsinin görevi farklı farklıdır. Bütün bunlarla birlikte melekler de Rablerine hamdederek onu tesbih ederler ve ondan af dilerler:

"Gök gürültüsü hamd ile Allah'ı tesbih eder. Melekler de O'nun heybetinden dolayı tesbih ederler. Onlar, Allah hakkında mücadele edip dururken O, yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar. Ve O, azabı pek şiddetli olandır."[4]

[4] K.Kerim, Ra'd, 13.

"Allah kendi emriyle melekleri, kullarından dilediği kimseye vahiyle, "Benden başka tanrı olmadığına dair (kullarımı) uyarın ve benden korkun" diye gönderir."[5]

"Melekler de Rabbini hamd ile tesbih ediyorlar ve yerdekiler için mağfıret diliyorlar. İyi bilin ki Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir."[6]

3- İnsanları Allah'a kul olmaya ve O'nun emir ve yasaklarına itaat etmeye çağırarak üzere onlara peygamber gönderen de Allah'tır. Müminin bu husustaki imanı da tamdır. Nitekim bu hususa da Kur'an'da şöyle işaret edilir:

" (Allah'ın emirlerini) onlara iyice açıklasın diye her peygamberi yalnız kendi kavminin diliyle gönderdik. Artık Allah dilediğini saptırır,

[5] K.Kerim, Nahl, 2.

[6] K.Kerim, Şûra, 5.

dilediğini de doğru yola iletir. Çünkü O, güç ve hikmet sahibidir."[7]

"Sonra biz peyderpey peygamberlerimizi gönderdik. Herhangi bir ümmete peygamberlerinin geldiği her defasında onlar bu peygamberi yalanladılar; biz de onları birbiri ardından yok ettik ve onları ibret hikâyelerine dönüştürdük. Artık iman etmeyen kavmin canı cehenneme!"[8]

4- Allah, insanların hayatlarında uygulayacakları metot ve ilkeler bütünü olmak üzere peygamberlerine kitaplar gönderir. Peygamberler Allah teâlanın kendilerine indirdiği kitapları önce kendi hayatlarında tatbik ederek canlı birer örnek olarak kendilerine uyanlara açıklayıp öğretirler.

[7] K.Kerim, İbrahim, 4.

[8] K.Kerim, Müminûn, 44.

Her ne kadar insanlar haktan ayrılıp dalalet karanlıklarına düşmüş olsalar da, her topluma, Allah'ın âyetlerini okuyup onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları içine düşükleri karanlıklardan aydınlığa çıkaracak bir peygamberin gönderilmesi hakîm olan (her şeyi yerli yerince yapan) Allah'ın hikmetinin bir gereği ve tezahürüdür. Her peygamber, güç ve kudret sahibi bir ilahın var olduğu gerçeğini gönderildiği topluma açıklar ve onlara Allah'ı tanıtır. Ayrıca onların rahat ve huzur içinde yaşamalarını temin edecek mükemmel düsturu onlara öğretir. Kendilerine gönderilen peygamberin çağrısına kulak veren insanlar hayatlarında Allah'ın düsturunun yol gösterici olduğu erdemli bir toplum meydana getirirler ki böyle toplumlar kendilerinden sonraki nesillere de Allah'ın istediği bir şekilde numûne olurlar.

Bir peygamberin, çağrısına kulak verenlere önder ve örnek olmasının en önemli şartı, o peygamberin, gönderildiği kavmin içinden biri olup onlara kendi dilleriyle hitap etmesidir. Bunun aksini düşünmek mümkün değildir. Çünkü o takdirde insanlar o peygamberi anlayamazlar ve peygamberin alışık olduğu hayat tarzı ile onların hayat tarzları birbirinden farklı olur ki, bu da peygamber ile o kavim arasında ayırışma ve birbirlerinden uzaklaşmaya neden olur. Neticede de ilahi iradeye uygun olarak doğruyu bulup hakka ulaşamazlar.

Gönderilen peygamber, bırakın farklı bir kavimden olmayı, bir melek dahi olsa peygamber göndermedeki gaye gerçekleşmez. Aksine insanlar bizim doğamız meleklerinkinden farklı, bizim gücümüz de meleklerin yaptıklarına yetmiyor diyerek mazeret ileri sürerler. Fakat Allah hiç

kimseyi yapamayacağı bir şeyle sorumlu tutmaz ve tutmamıştır. Dolayısıyla Kur'an'da belirtildiği üzere insanoğluna gönderilen peygamberler de kendileri gibi birer insandır. Kur'an'daki ilgili âyetlerde şöyle denilmektedir:

"Muhammed'e (görevlendireceğimiz) bir melek indirilseydi ya! Dediler. Eğer biz öyle bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olur, artık kendilerine göz bile açtırılmazdı. Eğer peygamberi bir melek kılsaydık muhakkak ki onu insan sûretine sokar, onları yine düşmekte oldukları kuşkuya düşürürdük." [9]

"Şunu söyle: Eğer yeryüzünde yerleşmiş gezip dolaşan melekler olsaydı, elbette onlara gökten, peygamber olarak bir melek

[9] K.Kerim, En'am, 8-9.

gönderirdik."[10]

"Onlar (bir de) şöyle dediler: Bu ne biçim peygamber; (bizler gibi) yemek yiyor, çarşılarda dolaşıyor! Ona bir melek indirilmeli, kendisiyle birlikte o da uyarıcı olmalıydı!"[11]

İletişim zorluğu ve değişik yaşam şartları neticesinde kavimler birbirinden farklı yaşantılara sahip oldukları için Allah her kavme ve her topluma özel bir peygamber göndermiştir. Zamanın ilerlemesine paralel olarak iletişim araçları gelişip değişik halkların birbirleriyle buluşma imkânlarının artması, bütün insanlara örnek olacak ve önceki peygamberlerin bölgesel tebliğlerini nesh ederek (uygulamaya son vererek) bütün insanları ortak bir çağrı etrafında toplayacak evrensel

[10] K.Kerim, İsra, 95.

[11] K.Kerim, Furkan, 7.

bir mesajı olan bir peygamberin gönderilmesini gerekli kılmıştır.

Her peygamberin davetinin özünde insanlığa yöneltilen Allah'a teslim olma çağrısı vardır ve ilk insandan kıyamete kadar bu çağrıya kulak veren herkes İslâm ümmetinin bir ferdidir. Nitekim Allah teâla Enbiya sûresinde bir çok peygamberin ismini saydıktan sonra şöyle buyuruyor:

"Hakikaten bu (bütün peygamberler ve onlara iman edenler) bir tek ümmet olarak sizin ümmetinizdir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyle ise bana kulluk edin."[12]

"Ey Peygamber! Temiz olan şeylerden yiyin, güzel işler yapın. Ben sizin yaptıklarınızı hakkıyla bilmekteyim. Şüphesiz bu(insanlar) bir tek ümmet olarak sizin ümme-

[12] K.Kerim, Enbiya, 92.

tinizdir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse benden sakının (denildi)."[13]

Önceki peygamberlerin her birinin, kendi kavimlerinin birer ferdi olduklarını belirtmiştik. Peki bütün evrensel bir mesaj getiren son peygamberde durum ne olmalıydı. İnsanlık alemi çoğalıp çok çeşitli halklar oluştuğu için son peygamberin aynı anda birden fazla kavme müntesip olması düşünülemez. Dolayısıyla mesajı evrensel olmakla birlikte o da kendinden öncekiler gibi her hangi bir kavmin içinden çıkmıştır. Diğer milletlerin, madem bizim kavmimizden değil o halde onun getirdiği mesaj bizi bağlamaz şeklinde bir delil getirmelerini gerektirecek hiçbir sebep yoktur. Çünkü bir kavimden olmasa diğer bir

[13] K.Kerim, Müminun, 51-52.

kavimden olacaktır ve bu da kaçınılmazdır. O zaman aynı mazeretin diğer kavimler için de geçerli olması gerekir.

Fakat son peygamber Muhammed (s.a.v) bütün milletlerin ortasında bulunan Arap yarımadasından çıkmış ve böylece çağrısı bütün dünyaya yayılmıştır:

"İşte böylece sizin insanlığa şahitler olmanız, Rasûl'ün de size şahit olması için sizi mutedil bir millet kıldık. Senin (arzulayıp da şu anda) yönelmediğin kibleyi (Kâbe'yi) biz ancak peygambere uyanı, ökçeleri üzerinde geri dönenenden ayırt etmek için kible yaptık. Bu, Allah'ın hidayet verdiği kimselerden başkasına elbette ağır gelir. Allah sizin imanınızı asla zayi edecek değildir. Zira Allah insanlara karşı şefkatli ve

merhametlidir."[14]

Son peygamber Hz. Muhammed'in Arabistan bölgesindeki Mekke halkından birisi olmasının bir diğer espirisi de şudur; Hz. Peygamber'in mensubu olduğu kavim, kendilerinden son derece az sayıda peygamber gönderilen bir kavimdir. Dolayısıyla değerini iyi bilmeleri için son peygamber Mekke toplumundan seçilmiştir. Şayet Hz. Muhammed, içlerinden daha önceleri bir çok peygamber seçilmiş bir kavimden olsaydı O'nun değerini

[14] K.Kerim, Bakara, 143. bu âyette asıl vurgulanmak istenen husus, kanaatimizce Muhammed Ümmetinin, her yönüyle îtidali ve aşırılıklardan uzak, orta ümmet kılınmış olmasıdır. Yoksa âyeti Hz. Muhammed'in içinde bulunduğu bölgenin coğrafi konum itibariyle dünyanın ortasında bulunmuş olması ile kayıtlamak doğru olmaz. (Mütercim)

hakkıyla takdir edemezler, onu da diğer peygamberlerden birisi gibi sayarlardı. Çünkü diğer milletler nebi ve resûl tabirlerini ve bu sıfatlarla içlerinden seçilen kişileri gayet normal kabul ediyorlar, onların mesajlarını hafife alabiliyorlardı. Fakat Arap toplumunda böyle bir alışkanlık söz konusu değildir. Zira Hud, Salih ve Şuayb (a.s) dışında Araplardan bir peygamber gönderilmemiştir.

İnsanlığa son peygamberin gönderilmesi uzun bir fetret döneminden sonra gerçekleşmiş, bir önceki peygamber ile arasında çok uzun bir müddet geçmiştir.[15] Bu

[15] Ey ehl-i kitap! Peygamberlerin arası kesildiği bir sırada elçimiz size geldi. Gerçekleri size açıklıyor ki (kıyamette): "bize bir müjdeleyici ve uyarıcı gelmedi" demeyesiniz. İşte size müjdeleyici ve uyarıcı gelmiştir. Allah her şeye hakkıyla

aradaki müddetin uzun olması sebebiyle insanlar, içine düştükleri sıkıntılardan kendilerini kurtaracak bir peygamberin bekleyişi içinde onun davetini kabule iyice hazırlanmışlardır.[16]

Hız. Muhammed'in şeriatı önceki peygamberlerin şeriatlarını da kapsayan, onları yürürlükten kaldıran en son şeriattır. Hız. Muhammed de

kadirdir. (Maide, 19).

[16] Hız. İsa'nın göğe yükseltilmesiyle Hız. Muhammed'e peygamberlik görevi verilmesi arasında 578 yıllık uzunca bir fetret dönemi vardır. Bu dönemde başka bir peygamber gönderilmemiştir. İsa (a.s) miladî 33'te göğe yükseltilmiştir. Hız. Muhammed de 571'de doğmuştur, arada 538 yıl vardır. Hız. Muhammed 40 yaşında peygamber olduğuna göre 40 yıl daha eklememiz gerekir. Dolayısıyla peygamber gönderilmeden geçen süre 578 yıla tekabül etmektedir.

orta bir ümmetin peygamberi ve bütün insanlığa örnektir. Getirdiği din de bütün insanlığa uygundur.

Müslüman şunu da iyi bilmelidir ki, rüzgârları, yağmurları ve çeşitli tufanları gönderen de Allah'tır ve kâinattaki her şey Allah'ın emri ve iradesiyle olmaktadır. Bütün bunlarla da insanlar sınanmaktadır. Nitekim bununla ilgili olarak Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır: "Görmediler mi ki, onlardan önce yeryüzünde size vermediğimiz bütün imkânları kendilerine verdiğimiz, gökten üzerlerine bol bol yağmurlar indirip evlerinin altından ırmaklar akıttığımız nice nesilleri helak ettik. Biz onları, günahları sebebiyle helak etti ve onların ardında başka nesiller yarattık"[17],

"Biz de ayrı ayrı mucizeler olarak

[17] K.Kerim, En'am, 6.

onların üzerine tufan, çekirge, haşere, kurbağalar ve kan gönderdik; yine de büyüklük tasladılar ve günahkar bir kavim oldular"[18].

Allah teâla, gerçekleşeceğinde en ufak bir şüphe olmayan kıyamet gününde bütün insanları bir araya toplayacaktır. O gün insanlar dağılmış çekirge sürüsü gibi kabirlerinden kalkarak alemlerin Rabbi'nin huzuruna gidecek ve herkes dünyada iken yaptıklarından hesaba çekilecektir. Her kim dünyada zerre ağırlığınca bir iyilik yapmışsa o gün karşılığını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük yapmışsa karşılığını görecektir. Kimin amel defteri sağından verilirse bu onun iyiliklerinin ağır bastığının ve azaptan kurtulduğunun delilidir. Kiminki de sol tarafından verilirse bu da onun kötülüklerinin ağır bastığının

[18] K.Kerim, A'raf, 133.

delilidir. Neticede Cenneti Hak edenler Cennete, Cehennemi hak edenler de Cehenneme sürüleceklerdir. Bu durum her iki taraf için de kaçınılmazdır. Nitekim Kur'an'da şöyle buyrulur: "Onlar düşünmezler mi ki, büyük bir günde (hesap vermek için) diriltilecekler! Öyle bir gün ki, insanlar o günde âlemlerin Rabbinin huzuruna divan duracaklardır".[19]

Ayrıca Zilzâl sûresinde de şöyle buyrulmaktadır: "Yerküre kendine has sarsıntıyla sallandığı, toprak ağırlıklarını dışarı çıkardığı ve insan "Ne oluyor buna" dediği vakit, işte o gün (yer) Rabbinin ona bildirmesiyle bütün haberlerini anlatır. O gün insanlar amellerini görmeleri (karşılığını almaları) için darmadağınık geri dönüp gelirler. Kim zerre miktarı hayır yapmışsa

[19] K.Kerim, Mutaaffîn, 4-6.

onu görür. Kim de zerre miktarı şer
işlemişse onu görür."[20]

C

[20] K. Kerim, Zilzal, 1-8.

İSLÂM ÜMMETİ

Müslümanlar, dünyanın değişik bölgelerinde birbirinden uzak ülkelerde farklı farklı renklerde ve değişik ırklara mensup olup çok değişik dilleri konuşsalar da hepsi birden tek bir ümmeti, İslâm ümmetini oluşturmaktadırlar ve Kur'an'da da vurgulandığı üzere hepsi kardeşirler.[1] Irkların, kabilelerin ve coğrafi bölgelerin birbirinden üstünlüğü söz konusu değildir. Allah katında en değerli olanlar, O'ndan en çok korkan ve O'na karşı sorum-

[1] "Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allahtan korkun ki esirgenesiniz." (Hu-curat,10).

luluğunun bilincinde olanlardır.[2]

HZ. Muhammed (s.a.v) de veda hutbesinde şöyle buyurmuşlardır: Ey insanlar! Hepiniz Adem'in evlatlarısınız, Adem de topraktan yaratılmıştır. Allah katında en değerliniz O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Arap'ın Aceme beyazın siyaha hiç bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük sadece takva ileidir. Tebliğ ettim değil mi? Ey Allah'ım şahit ol!

İslâm ümmetinin kendi içinde bölünüp her bir ırkın kendisinin

[2] "Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir diğiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır." (Hucurat, 13).

diğerlerinden üstün olduğunu savunması İslâm düşmanlarının sonraki yüz yıllarda Müslümanları parçalayıp zayıflatmak ve müslüman ülkeleri tahakküm altına alarak onların her türlü ekonomik gelirlerini sömürmek için kurdukları gizli planların sonucunda ortaya çıkmıştır. Nitekim yahudi ve hristiyanların en baş düşmanları müslümanlardır. Irkçılık propagandası yapanlar da hedeflerine ulaşmışlar ve ümmeti bölme hususunda yahudi ve hristiyanların emellerini gerçekleştirmişlerdir.

Toplumsal Hayat:
Müslümanların, sosyal hayatta birbirlerine yardımcı olmaları ve birlik beraberlik içinde olmaları gerekir. Abdullah bin Ömer'in naklettiği bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: “Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona

haksızlık etmez ve onu yardımsız bırakmaz. Kim bir müslüman kardeşinin ihtiyacını giderirse Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim bir müslümanın sıkıntısını giderirse Allah da kıyamet gününün verdiği sıkıntılardan bir sıkıntıyı ondan giderir. Kim bir müslümanın her hangi bir ayıbını gizlerse Allah da kıyamet gününde onun bir kusurunu gizler.[3]

İslâm kardeşliğinin topluma sağladığı yararlar:

1- Barış Ortamı: İki müslüman arasında her hangi bir anlaşmazlık çıktığında diğer Müslümanların, onların arasını düzeltmeleri gerekir. Nitekim bu hususta Allah (cc) Kur'an'da şöyle buyurmuştur: "Eğer müminlerden iki grup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin. Şayet

[3] Buharî, 2442.

biri ötekine saldırırsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın. Eğer dönerse artık aralarını adaletle düzeltin ve (her işte) adaletli davranın. Şüphesiz ki Allah, adil davrananları sever."[4]

2- Karşılıklı saygı ve hürmet: Bir müslüman diğerinin kardeşi olduğuna göre artık kardeşine saygılı olur ve onunla alay etmez, ona sevmediği bir lakap takmaz, onun hakkında kötü zanda bulunmaz, onun gizli sırlarını araştırmaz ve onun gıybetini yapmaz. Nitekim Allah (cc) Kur'an'da Müslümanları böyle davranışlardan sakındırmış ve bu davranışların çirkinliğini vurgulamıştır:

"Ey müminler! Bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın. Belki de onlar, kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da kadınları alaya

[4] K.Kerim, Hucurat, 9.

almasınlar. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kendi kendinizi ayıplamayın, birbirinizi kötü lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir.! Kim de tevbe etmezse işte onlar zalimlerdir. Ey iman edenler! zannın çoğundan kaçının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğerinizi arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz. O halde Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah, tevbeyi çok kabul edendir, çok esirgeyicidir."[5]

Müslüman, din kardeşi hakkında kendisine aktarılan haberlerin doğruluğunu araştırmadan inanmamalıdır. Çünkü haberi aktaran kişi dürüst ve adil birisi olmayabilir, eğer müslüman böyle birinin

[5] K. Kerim, Hucurat, 11-12.

söylediği her söze inanıp o doğrultuda hareket edecek olursa sonunda haberin yanlışlığını anlayınca pişman olabilir.[6]

Abdullah bin Amr'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "Müslüman, diğer Müslümanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir. Muhacir de Allah'ın yasakladığı şeylerden uzaklaşan kişidir".[7]

Müslüman diğer Müslümanları kendisinin kardeşi olarak gördüğu için kendisi için neyi sevip arzularsa onlar için o şeyi sevip arzular. Çünkü

[6] "Ey iman edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz." (Hucurat, 6).

[7] Buharî, 10; Müslim, 41.

o, Hz. Peygamber'in şu ikazını bilen insandır: "sizden hiç biriniz kendisi için sevip arzu ettiği bir şeyi mümin kardeşi için de arzulamadıkça imanı kemale ermez" [8]

Gerçek müminin içinde yaşadığı topluma karşı takınması gereken tavırlar bunlardır. Fakat bazı müslümanları zamanla dünyanın geçici menfaatleri meşgul eder ve tamamen dünyaya odaklanarak kendi menfaatleri için çalışırlar, şehvi arzularının peşine takılıp mal biriktirme hevesine kapılırlar.[9]

[8] Buharî, 13; Müslim, 43.

[9] "Nefsanî arzulara (özellikle) kadınlara, oğullara, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşe, salma atlara, sağlam hayvanlara ve ekinlere karşı düşkünlük insanlara çekici kılındı. Bunlar dünya hayatının geçici menfaatleridir. Halbuki varılacak güzel yer Allah'ın katındadır." (Âl-i

Gayri Müslim Toplumda Müslüman:

Müslüman hangi toplumda bulunursa bulunsun, hangi cemiyette yaşarsa yaşasın benliğini muhafaza eder ve hayat tarzını değiştirmez. Allah Rasûlü (s.a.v) Müslümanlar için kıyamete kadar devam edecek en ideal örnektir. Onun şerefli ashabı da Müslümanların hayatlarında örnek alacakları numune insanlardır.

Hız. Muhammed (s.a.v)'e Mekke'de putperest bir toplum içerisinde seçilerek peygamberlik vazifesi verilmiştir. Hız. Peygamber (S.A.V) insanları hak din olan İslâm'a çağırmaya başladığında bir grup onun davetini kabul ederek iman etmişler ve peygamberlerinin metoduna göre hayatlarını tanzim etmişlerdir. Fakat Kureyş'in ileri gelenleri ve büyük

İmran, 14).

çoğunluğu kendi menfaatlerinin ve makamlarının zarar görmesinden endişe ederek Hz. Peygamber (S.A.V)'in davetini reddetmişler, kibir ve inatçılıkları sebebiyle Hz. Peygamber (S.A.V)'in davetinin karşısında yer almışlardır.

İlk müslümanlar kureyşliler'in zulümlerine maruz kalmışlar, belli sayıda müslüman sırf iman ettikleri için öldürölmüşler ve bir çokları da onların eziyetlerine göğüs germişlerdir. Fakat bütün bunlara rağmen başta Hz. Peygamber (S.A.V) olmak üzere Müslümanların yaşantıları ve topluma karşı sergiledikleri davranışlar hususunda kureyşliler'in ellerine en ufak bir koz geçmemiştir. Bilakis, kureyşliler Hz. Peygamber (S.A.V)'in doğru sözlü, güvenilir ve emin biri olduğunu kabul ediyorlardı. Aynı şekilde ilk Müslümanlar çeşitli kötölüklerin yaygın olduğu bir toplumda

olmalarına rağmen en ufak bir ithama maruz kalmamışlardır. Halbuki onlar toplumdan uzak bir yerde uzlete çekilmiş de değillerdi. Bilakis toplumun içinde yaşıyorlar ve inanmayanları imana davet ediyorlardı. Onların davet ettikleri dinin doğruluğunun delili, onların güzel ahlakları, hikmetli sözleri ve fiiliyatlarının düzgün oluşudur.

İslâm coğrafyası geniş bir alana yayılmış ve Müslümanlar İslâm coğrafyasının birbirinden uzak bölgelerinde yaşıyor olmalarına rağmen, fert fert her müslüman, kendine has özellikleri bulunan İslâm toplumu oluşturduklarını bilir ve her biri topluma karşı yapmakla yükümlü olduğu bir görevi yerine getirdiğinin şuurundadır. Nitekim toplumsal yapı da içindeki fertlerin o topluma karşı görevlerini yerine getirmeleri ile olgunlaşır ve gitgide mükemmelliği yakalar.

Müslüman topluma yol gösterici bir örnekleme olarak Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "Müminler birbirlerini sevmeye, birbirlerine acıma ve karşılıklı muhabbet besleme hususunda her hangi bir uzvu rahatsız olduğunda, diğer uzuvları da uykusuz kalarak ve ateşlenerek aynı acıyı hissedenden tek bir ceset gibidirler"[10]

Bir müminin içinde yaşadığı toplum eğer İslâm kültürünün hakim olduğu bir toplum olmazsa mümin o topluma uyum sağlayamaz ve kültür çatışmasından dolayı orayı terk ederek kendinden uzakta da olsa İslâm kültürünün hakim olduğu toplumda yaşamayı arzular. Gayri Müslim ülkelerde yaşayan Müslümanlarda bunun örneklerini görmekteyiz. Ni-tekim buralarda yaşayan Müslümanlar İslâm'ın dünyaya yayıldığı yer olan Mekke

[10] Müslim, 2586.

ile, içinde yaşadıkları ülkeden daha çok irtibatlıdır.

Tarihte, müminler arası yardımlaşma, sadece bir takım işlerinde yardımcı olmakla sınırlı kalmamış, maddi olarak da zenginler durumu zayıf olanlara destek olmuşlardır. Mesela;

Hız. Hatice (radıyallahu anha) malının bir çoğunu İslâm daveti için harcamıştır. Yine Ebu Bekir Sıddık (radıyallahu anh) müslüman olan köleleri, efendilerinin eziyetlerinden kurtarmak için satın alarak azat etmiştir. Hatta İslâm'ın insana verdiği değeri bilmediği için babası Ebu Osman Ebu Kuhafe O'nu kınayarak şöyle demiştir: Ey oğlum! Görüyorum ki zayıf köleleri azat ediyorsun. Şayet sen bunu yapmaya devam edersen Kureyş'in ileri gelenleri seni bundan men ederler ve sana karşı çıkarlar. Ebu Bekir ise şu cevabı ver-

miştir: Ey babacığım! Ben bunları Allah'ın rızasını kazanmak için azat ediyorum

Gerçekten ilk müslümanlardan zengin olanlar, inananların ekonomik sıkıntı içinde olduğu ambargo yıllarında mallarını Hz. Peygamber (S.A.V)'in huzuruna getirerek onun emrine tahsis ettiler. Ayrıca tebliğ ve benzeri faaliyetler için ihtiyaç duyuldukça ellerinden gelen en üstün gayreti göstererek her şeylerini Allah Rasûlü (S.A.V)'e veriyorlardı. Bir defasında Hz. Ebu Bekir yüklü miktarda bir destek ile Hz. Peygamber (S.A.V)'e geldi ve Hz peygamber (S.A.V) O'na; ailen için ne bıraktın deyince O da Allah ve Rasûlünü bıraktım diyerek malının tümünü getirdiğini belirtti.

Mümin rızkın Allah'tan olduğuna ve Allah'ın, kullarından dilediğine verdiğine, sonunda da kazanaların

müttakiler olacağına inanır.

İslâm daveti başlayıp insanların İslâm'a yönelmesiyle gün geçtikçe müslümanların sayısı arttı. Daha sonra İslâm devleti kuruldu ve devlet yüce daveti uzak diyarlara ulaştırma gayesiyle cihat bayrağını yükseltti ve bir çok yerler fethedilerek İslâm diyarı genişledi. İslâm devleti diğer milletleri korkutan ve hayrete düşüren güç, kuvvet ve konum elde etti. Bu durum müslümanların dünyanın geçici menfaatlerine yönelip mal biriktirme hırsına kapılmalarına kadar devam etti. Artık dünya ve onun geçici zevkleri müslümanların en önemli gayeleri ve bilgilerinin son noktası olmuştu ki, insanları Allah'ın dinine çağırma ve Allah yolunda cihat gibi en önemli görevlerini unutan ümmeti zayıflatan da budur.

Müslümanlar zayıfladıktan sonra

düşmanları adeta üzerlerine üşüştü. Haçlı zihniyetinin ürünü olan bu saldırılar bir takım başarılar da elde ettiler. Örneğin hicrî 492 yılında Kudüs'ü işgal ettiler. Fakat bu gidişe bir son verilmeliydi. Nitekim Müslümanlar gayrete geldiler, cihat ruhu yeniden canlandı ve Müslümanlar haçlılara karşı savaş için saf tuttular ve Selahattin Eyyûbî kumandasında hicrî 27 Recep 583'te Kudüs'ü haçlılardan geri aldılar.

Selahattin Eyyûbî hicrî 589'da vefat edince hilafet yeniden sultanlığa dönüştü, toprak kavgaları çoğalarak Müslümanlar yeniden zayıfladı. Gitgide cihat ruhu kayboldu ve İslâm düşmanları kibirlenerek Müslümanlara yan gözle bakar oldular. Artık onları müslümanların cihat ruhu gibi bir şey korkutmuyordu. Fakat buna rağmen onlar, müslümanların yeniden uyanmalarından korktukları için

hemen saldırmaya cesaret edemiyorlar, müslümanları alt etmeye uygun bir fırsatı kollayarak ilerlemeye ve hedeflerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı.

Daha sonraları İslâm coğrafyasının doğusunda Cengiz Han önderliğinde Moğol saldırıları patlak verdi. Bunlar, şehirleri zorla ele geçirmeye, oralara girerek alışık oldukları tabiatları gereği bozgunculuk çıkarıp insanlara saldırmaya ve yağmalamaya meraklı insanlardı.

Derken, müslümanların yoğun olduğu şehirlere son derece acımasız ve korkutucu bir şekilde Moğol istilaları başladı ve ilerleyişleri de karşı konulmaz bir hal aldı. Çünkü halk iyice korkmuş ve müslümanların karşı koyma güçleri iyice zayıflamıştı. Tabi müslümanların başına gelen bu felaket bir yandan

haçlı avrupasını da sevindiriyordu. Nitekim onlar; artık müslümanlar geriliyorlar, dolayısıyla bir daha asla cihada falan kalkışamazlar diyorlardı. Hatta şu fikre kapıldılar: Moğollar doğudan Müslümanlara büyük bir azimle saldırıyorlar, biz de batıdan saldıralım, böylece müslümanları kısıpaca alırız ve onları çetin bir şekilde cezalandırırız, bundan sonra artık zafer nedir bilemezler ve ebediyyen onların cihat azim ve istekleri de yok olur gider diyorlardı.

Bu arada haçlılar, Moğolların bu saldırgan tutumlarını kendi lehlerine dönüştürmek için sinsice bir plan kurdular ve Moğolların Müslümanlar üzerindeki baskı ve hegemonyalarının kalıcılığını sağlamak için Moğollar'a destek olmak ve onları cesaretlendirmenin gerekli olduğu kanaatine vardılar. Moğolların Müslümanlara uyguladıkları baskı ve zulümlerin kalıcı olmasını sağlayacak

etken olarak onlara güzel kadınlar gönderdiler. Bu kadınlar Moğolların ileri gelenlerinin yanlarında kalıp hem onları eğlendiren birer dost oldular hem de onları Müslümanlara karşı kışkırttılar; müslümanların yurtlarını ele geçirdiklerinde değerli su kaynakları, verimli tarım arazileri ve bol miktarda hazineleri de ellerine geçireceklerini ifade etmek suretiyle Moğolları devamlı müslümanların yaşadığı bölgelere saldırılarını teşvik ettiler. Halbuki Moğolların yaşadıkları bölgeler verimsiz ve kendileri ihtiyaç sahibi insanlardı, kendilerine tasvir edilen bu tür imkânları rüyalarında bile görmemişlerdi.

Moğolların ileri gelenlerine bu kadınların yaptığı kışkırtmalar neticesini gösterdi ve Moğollar duydukları yeryüzü zenginliklerini elde etme arzusuna yoğunlaştılar ve nihayet 6 Safer 656'da hilâfet

merkezi Bağdat'a girerek orayı ele geçirdiler. Böylece hilafet ortadan kalktı. Tabi bu arada haçlılar sevinçlerinden neredeyse uçacak gibi idiler. Çünkü müslümanları tek çatı altında toplayan kurum hilafet kurumu idi.

Moğollar ilerleyişlerini batı tarafına çevirdiler ve hicri 658 yılının Safer ayında Halep içlerine kadar ilerlediler, aynı yıl Dımeşk'e saldırdılar. Dımeşk'in sağlam kalelerle çevrili olması Moğolları saldırıdan vazgeçiremedi ve nihayetinde orayı da ele geçirdiler.

Bundan sonra da ilerleyişlerini, Hülâgu'nun vekili Ketbuğan öncülüğünde Mısır tarafına çevirdiler. Fakat Mısır Moğollar için yutulması kolay bir lokma değildi. Müslümanların kalplerindeki imandan beslenen cihat ruhu yeniden alevlendi ve Mısır'dan hareket eden

Meml k orduları hicri 15 Ramazan 658'de Ayn-Calut mevkiinde Moğollarla karşı karşıya geldiler. Müslümanlar Moğol ordusunu feci bir şekilde bozguna uğrattılar, Ketbuğ n savaş meydanında öldürüldü, oğlu da esir alındı. Müslümanlar elde ettikleri bu zaferin verdiği g   ile Dimeşk'e kadar ilerlediler ve hicri 27 Ramazan 658'de Dimeşk'e girdiler.

Meml kl ler'in, Ayn-calut savaşından elde ettikleri zafer neticesinde düşmanlarına karşı iyice güçlendiler ve devletin toprakları genişledi. Bunun  zerine Abbasi halifesinin oğlu Ahmed Ebu'l-K sım Kahire'ye geldi ve halife olarak O'na biat edildi ve kendisine Mustansır billah lakabı verildi. Ahmed Ebu'l-K sım Bağdattaki son Abbasi halifesinin amcasının oğludur.

Böylece Kâhire hilafet merkezi oldu ve meml k devleti önceki

durumuna göre daha da güçlendi.

Fakat şu hususlar gözden kaçırılmamalıdır.

1- Kâhire'deki bu halifelik bölgesel idi, Mısır dışındaki İslâm coğrafyasını kapsamıyordu.

2- Halifeliğin yönetimde her hangi bir rolü bulunmuyordu. Çünkü liderlik ve sulta Memlük hanedanının elinde idi, halifeliğin sadece ismi mevcut idi.

Bütün bunlarla birlikte, her ne kadar hanedan kırallığı söz konusu olsa da Memlük devleti mevcudiyetini muhafaza etti ve ilerleyişini sürdürdü. Hatta haçlılar bu devleti yıkmak için bazı hamlelerde bulunsalar da başarılı olamadılar ve bu devlet bazı önemli tarihi görevleri de yerine getirdi.

Miladi 1299 yılında Osmanlı devleti kuruldu ve Anadolu'da

Selçuklu devleti ile Bizans İmparatorluğunun sınır boylarında gün be gün genişledi ve gücüne güç kattı. Daha sonra Sultan Fatih Bizans'ın başkenti olan Kostantiniyye'yi (İstanbul) 1453'te kuşatma altına aldı. Uzun süren kuşatmadan sonra Kostantiniyye fethedilerek Osmanlı'nın başkenti haline getirildi ve eski ismi değiştirilerek İstanbul adını aldı. Böylece Bizans imparatorluğu da ortadan kaldırılmış oldu.

Bundan sonra Osmanlı ordularının Avrupa içlerindeki ilerlemesi devam etti. Gittikleri yerlerdeki halkı İslâm'ın tebliğ ruhuna uygun bir şekilde tevhid inancına davet ediyorlardı. Osmanlılar'ın batıdaki bu ilerleyişi Avrupa ortalarına kadar ulaştı, Avusturya'nın başkenti Viyana'yı kuşatma altına aldılar ve 20 Safer 973 yılında teslim aldılar.

Osmanlılar batıda olduğu gibi doğuda da Portekiz sömürgecileriyle iş birliği yapan Safeviler'e karşı da savaşmışlar, hatta Bağdat'ı ele geçirdikleri gibi Tebriz içlerine kadar ilerleyerek Safeviler'e karşı zafer elde etmişlerdir. Daha sonraları Osmanlılar Şam bölgesini de topraklarına katmışlar ve ilerleyişlerini Mısır'a çevirmişlerdir. Neticede hicri 8 Muharrem 923'te Kahire'ye girerek halifeliği teslim almışlar, böylece halifeliğin merkezi İstanbul olmuştur. Osmanlı devletinin nüfuzu Arap dünyasının sadece batı tarafıyla sınırlı kalmamış, Yemen topraklarına kadar ilerlemişlerdir.

Osmanlı devletinin Avrupa içlerindeki ilerleyişine haçlı zihniyeti savaş ve müdafaa yoluyla engel olamamıştır, çünkü Osmanlı orduları imanlarının verdiği güç ve cihat ruhu ile savaşıyorlardı. Hal böyle olunca Avrupalılar Osmanlı'nın gücünü

kırmak için başka bir yola başvurdular: iki taraf arasında ateşkes ilan edildiğinde veya her hangi bir anlaşma yapıldığında karşı tarafın devlet başkanı ileri atılarak şu kızımı sultana veya halifeye eş olarak veriyorum derdi. Kızlarını sultana takdim etmelerinin asıl amacı, bu kızın, Müslümanlar içinde kendi inancını temsil etmesi ve doğurduğu çocuğun da ileride hilafet makamına çıkarak annesinin dininden olanlara müsamahalı davranmasını ve onlarla gerektiğinde karşılıklı olarak yardımlaşmasını sağlamaktı. Fakat Osmanlı sultanlarının bu tip ehli kitap olan hanımları birden fazla olduğunda bunlardan doğan çocuklar arasında anlaşmazlıklar çıkıyor, yönetimi elinde tutan Osmanlı hanedanının fertleri arasında sürtüşme ve çekişme zuhur ediyordu. Ayrıca sarayda böyle yabancı eşler bulunsa da bunlar fazla etkili olamıyorlardı

Çünkü asıl etken İslâm idi. Sultan öldüğünde tahtı ele geçirme hususunda sultanın oğulları arasında anlaşmazlık çıktığında çoğunlukla tahtı ele geçiren kişi diğer kardeşlerinin düşmanlığından emin olmak için onları öldürürdü.

Haçlı zihniyeti kızlarını sultanlara vererek Osmanlı'yı zayıflatma arzularında ideallerine ulaşamayınca bu defa Osmanlı toprakları içinde yaşayan değişik ırklara ait Müslümanları eski cahiliye milliyetçiliğini körüklemek suretiyle parçalama yoluna gittiler. Bunun için çeşitli projeler ürettiler, milliyetçilik, ümmetçilik gibi mülahazalarla müslümanlar arasında tefrika çıkardılar. Tabi bu arada müslüman olmayan vatandaşlara da iş düşüyordu. Örneğin Şam bölgesindeki hristiyanlar arap milliyetçiliği propagandasına kalkıştılar ve bu hareketler haçlı

zihniyeti tarafından desteklendi. Neticede bölge halkları kendilerine verilen bu dış teşviklerle harekete geçtiler, İslâm ümmetinin birliği yara aldı, cihat ruhu eski canlılığını kaybetti artık yapılan savaşlar cihat için ve iman gücüyle değil de dünyevi hedefler ve milliyetçilik mülahazalarıyla oluyordu ki, işte bütün bunlar ümmeti zayıflatan unsurlardır. Çünkü cahiliye milliyetçiliği ve bölgesel ve kabilevî üstünlük yarışının olduğu yerde ümmet bilincinin gücünü koruması mümkün değildir.

Daha sonra 4 Ağustos 1914'te birinci dünya savaşı patlak verdi ve Osmanlı devleti de bu savaşın içine sürüklendi. Uzun süren bu savaştan Osmanlı devletinin de içinde bulunduğu devletler topluluğu yenilgi ile çıktılar. İlerleyen zaman içinde devletler arası antlaşmalar süreci başladı, nihayet 1922'de İsviçre'de

Lozan konferansı yapıldı. Bu konferansta Türkiye'nin bağımsızlığının kabul edilmesi karşılığında bir takım şartlar ileri sürüldü ve nihayet Türkiye bağımsız ve müstakil bir devlet oldu. Daha önce Osmanlı halifeliğine bağlı olan Suriye, Irak, Mısır, Kuzey Afrika diğer yerler ayrılarak buraları İngiltere ve Fransa kendi sömürgeleri haline getirdi.

C

SÖMÜRGEÇİLİK

Hilafetin 3 Mart 1924'te ortadan kaldırılmasıyla birlikte müslümanları birbirine bağlayan ve ümmetin birliğini sağlayan bağ da koptu. Artık cihat durdu ve cihat sancağını taşıyan ve müslümanların gidişatına yön veren de kalmadı. Neticede sömürgeciler İslâm beldelerini küçük parçalara bölerek sömürmeye başladılar, iman zayıflayınca müslümanlar arası kalbî bağlar da zayıfladı. Sömürgeciler işgal ettikleri yerlerde ırkçılığı körükleyerek dirilttiler ve ırkçılık propagandası yapanları desteklediler. Bu da ümmetin içinde ayrılıkları çoğalttı bölgesel ve kitlesel ayrışmalara yol açtı. Bütün sömürgecilerin takip ettiği usûl aşağı

yukarı birbirinin aynı idi.

1- Her sömürgeci devlet, kendi idaresi altındaki beldelerde kendi dilinin konuşulmasını mecbur etti. Öğrencilerin zihinlerine iyice yerleşmesi için özellikle ilk okullarda zorunlu ders haline getirdi. Böylece sömürgecilerin dili o belde halkının gündelik işlerinde konuşma dili oldu ve o dili konuşabilmeyi birbirlerine üstünlük vesilesi sayıyorlardı.

2- Her sömürgeci devlet, dinini bilmeyen, toplumsal hayatta dininin öğretilerinden uzak cahil nesiller yetişmesi için okullardaki ders programlarından dinî ve kültürel ağırlıklı dersleri kaldırdı.

3- Yine bütün sömürgeciler açılıp saçılma, erkeklerle kadınların karışık olarak aynı ortamı paylaşmaları, içki ve fuhuş gibi İslâm'a göre yasak olan şeylerin toplumda yaygınlaşması için çeşitli reklam araçlarıyla çaba sarf

etti.

4- Sömürgeciler işgal ettikleri yerlerde özellikle eğitimde ve diğer alanlarda kendi kültürlerini ön plana çıkardılar. Tabiatıyla bu arada İslâm kültürünü devre dışı bıraktılar. Hatta İslâm'a hiç yakışmayan gerici, ilerlemeye engel, kadına hak ettiği değeri vermez gibi yaftalamalarda bulundular.

5- Ayrıca sömürgeciler Müslümanlardan cihat ve hilafet düşüncesini ve birlik beraberlik içinde İslâm toplumu oluşturma gayelerini yok etmek için ellerinden gelen her türlü gayreti gösterdiler.

6- Sömürgecilerin işgallerinden önce müslüman olmayan vatandaşlara askerlik görevi verilmezken sömürgecilerin işgalinden sonra onlara da askerî görevler verildi. Bu ise savaştaki cihat ruhunu ve manevi şevki kırdı,

müslüman askerlerin, gayri müslim askerlerin inançlarına ilgi duymalarına kapı araladı. Müslüman olmayan askerler ordunun gizli sırlarını dışarıya aktarır oldular. Savaşlarda, özellikle de kendi inançlarını paylaşanlara karşı yapılan savaşlarda orduyu içten yıkıcı nitelikte hareketler yaparak sadık olmadıklarını gösterdiler.

7- Müslümanları iyice zayıflatmak isteyen yabancı güçler, ahiret düşüncelerini yavaş yavaş unutarak dünyaya yönelen Müslümanlara sevecen davranarak onları kendilerine yakınlaştırdılar. Hal böyle olunca bu şuursuz müslümanlar gidişatlarını onlara göre ayarladılar ve onların kurduğu planları desteklediler. Dolayısıyla kadınlar açılıp saçılarak ve müminin vakarına yakışmayan tavırlarla toplumun içine karışmaya başladı, açıktan içki içilir oldu. Bu arada

yabancı güçler buna toplumu iyice özendirmek için, projelerinin kurbanı olanları iyice pohpohlayarak adeta merdivenin son basamağına çıkardılar. Şunu da unutmamak gerekir ki, yüksek mertebelere getirilen bu kişiler kendilerine biçilen rolü oynayıp görevlerini tamamladıklarında gayet kolay bir şekilde harcanmışlardır.

İslâm coğrafyasındaki bütün bu yıpratma faaliyetlerinin neticesi olarak İslâm beldelerinde, inancı zayıf, doğru bir hayat tarzı oluşturmamış, batı kültürüne bağlı ve batı kültürü karşısında aşağılık kompleksine kapılan nesiller yetişti. Gayri müslimlerin dilleri ve kültürleri alabildiğine yayılarak insanların dillerine, elbiselerine hatta iş yerlerinin isimlerine varıncaya kadar yabancı isimler hakim oldu. İnsanların kendi arasındaki gündelik konuşmalarda bile yabancı kelimeler kullanılır oldu.

Sömürgeciler arzuladıkları hedeflerine ulaşınca artık onların buralardan çekilmelerini engelleyecek bir sebep yoktu. Çünkü artık kendilerini destekleyen, taklit eden, kültürlerini ve dillerini yayan, ayrıca, İslâm kültürü aleyhinde asılsız iftiralarda bulunup bu alanda zihinleri karıştırıcı bir takım şüpheler uyandıran ve İslâm'a göre haram olan bir takım uygulamaları müslümanlar arasında yaygınlaştıran payandaları vardı. Dolayısıyla sömürülerini bu yerli işbirlikçilerle devam ettirebilirlerdi. Zira onların buralardan çekilmeleri, uzun zamandan beri memleketlerinden ve ailelerinden uzak kalan askerlerinin uzaklıktan kaynaklanan sıkıntılarını hafifletmek için de gerekiyordu. Ayrıca işgal süresinin uzun olması, düşünce yapılarını değiştirerek kendilerine bağımlı hale getirmek istedikleri halk üzerinde olumsuz etki yaparak

kendilerinden nefret etmelerine sebep olabilirdi.

Sömürgecilerin işgal ettikleri ülkelerden çekilirken, arkalarında kendi kültürlerinin sevdalısı olmuş, kendilerini taklit eden birçok halk bıraktıklarını belirtmiştik. Hal böyle olunca fikrî alandaki sömürü faaliyetleri devam etti. Daha önceden baskı ile kabul ettirmeye çalıştıkları fikirler artık kendiliğinden kabul görüyordu.

Müslümanların tek çatı altında toplanmasından rahatsız olan mihraklar, müslümanları parçalayıp onların bir daha bir araya gelmelerini ve birlik oluşturmalarını engellemek için tüm imkanları ile müslümanları hilafet mefkûresi ve tek bir halifeye tabi olma ülküsünden uzaklaştırma faaliyetlerine başladılar. Bunu gerçekleştirmek için önce müslüman halklar arasına ırçılık ve kabile

üstünlüğü anlayışını soktular. Yani her hangi bir ırka mensup olanlar, İslâm kardeşliğini dikkate almaksızın kendi ırkına mensup olanların birlik oluşturmaları için çalışacaktı. Bu planın uygulanması için, bizzat savunuculuğunu yapan elemanlar gerekiyordu. Müslümanlar arasında bunu yapacak eleman bulamayınca Suriye hristiyanları başta olmak üzere bir takım gayri müslim azınlıkları ve menfaat düşkünü insanları müslümanlar arasında kavim ve ırk üstünlüğü taassubunu yaymada kullandılar.

Böylece İslâm ümmeti çeşitli bölge ve ülkelere ayrılarak bölgesel üstünlük yarışları başlamış oldu. Müslümanlar bölük pörçük bir şekilde birbirine karşı ırkları ve kavimleriyle övünen gruplara ayrıldılar. Artık önceden olduğu gibi tek bir halifenin idaresi altında toplanma, safların birlenmesi ve

düşmanlara karşı manevi bir dinamik olarak cihat ruhunun canlı kalması düşüncesi müslümanların gündeminde değildi.

Dış güçler sömürgeleştirdikleri ülkelerden fiili olarak çekilseler de, onların, kendi fikirlerini müslümanlara empoze eden işbirlikçileri ve figüranlarıyla ilişkileri, onları hristtayan kadınlarla evlendirmek suretiyle devam ediyordu. Nitekim bu işbirlikçiler dış ülkelere gittiklerinde kendilerine yön verip hareket metotlarını öğretenler onlara bir de bayan arkadaş sunarlar, bu bayanlar kısa süre içerisinde onları eğitir ve kalplerine girmeyi başarırlar, zamanla onları kendileriyle evlenmeye ikna ederler ve evlendikten sonra da onların ülkelerine giderek onların aile bireyleri arasına katılırlar, bu suretle kendilerine verilmiş olan görevi yerine getirirlerdi.

Tabi bu arada ilim tahsili için dış ülkelere giden Müslümanlar da oralarda hristiyan eşlerle evleniyorlardı. Bu özellikle kültürel ve maddi zenginlik bakımından ileri düzeydeki ailelerin çocuklarında oluyordu. Çünkü bunların topluma yön vermesi daha etkili olacağı için özellikle tercih ediliyorlardı.

Topluma yön veren ilim adamlarının sesleri kısılıyor, sadece kendilerine emredilen şeyleri dile getiriyorlar ve kendilerine izin verildiği kadar konuşuyorlardı. Tabi bunlar arasında dünyalık menfaat peşinde olup kendilerine sağlanan imkanlar ölçüsünde görüş serdedenler olduğu gibi, doğruları söyleyenlere verilen cezaları görüp korkan ve bu yüzden doğru bildiği bir görüşü açıklamak veya Allah'ın razı olacağı bir fiili yapmak yerine hakim güçleri memnun edecek fiilleri yapanlar da vardı. Bu arada susması

konuşmasından daha hayırlı olan, konuştuğunda Allah'ın gazabını daha çok celbedecek olanlar da yok değildi.

Alimlerin, hakkında görüş belirtmekten çekindikleri hususlardan birisi, özellikle ileri düzeydeki ailelerde görülen yabancı kadınlarla evlenme meselesidir. Her ne kadar müslüman bir erkeğin ehl-i kitap bir bayanla evlenmesi dinen caiz olsa da bu kadınların, kendisiyle evlendiği müslümanın memleketinde yaşayan zimmîlerden olması ve müslümanlarla o kadının inancında olanlar arasında savaş olmaması, yani kadının harbî (İslâm ülkesi ile savaş halinde olan bir ülke vatandaşı) olmaması gerekir. Meselâ İslâm'ın ilk yıllarında Hz. Ömer'in halifeliği zamanında Müslümanlarla hristiyan Rumlar arasında savaş çıkmış, bu nedenle Halife Ömer daha önce hristiyan kadınlarla evlenmiş olanlar-

dan, hristiyan olan eşlerini boşamalarını istemiştir. Bu gün Yahudi ve hristiyanlar hayatımızın değişik yönlerinden bizi asıl değerlerimize karşı yabancılaştırmaktadırlar. Onlarla evlenme suretiyle oluşacak kültürel yabancılaşma ise daha etkili olduğu halde maalesef bu gün bu gerçek gün yüzüne çıkarılamamaktadır. Özellikle, müslüman olmadıkları halde müslüman görüntüsü veren, fakat insanlar arasına kabilevî üstünlük anlayışını empoze ederek onların birlik ve beraberliğini bozmaya çalışanların yoğun bir şekilde etkili olduğu şehir ve ülkelerde İslâm kültüründen uzaklaşma oldukça bariz bir şekilde görülmektedir. Mesela bu gün bir çok meslek ve sanat dalları kendi dilimize ait isimlerle değil de yabancı kelimelerle adlandırılmaktadır. Yine özellikle genç neslin giyim kuşamındaki özentilerine

baktığımızda eskiden beri alışık olduğumuz örfümüzle örtüşmeyen eğilimler görmekteyiz. Gençlerin bu tarz giyim kuşam ve özentilerini gören birisinin, kendisinin İslâm kültürünün hakim olduğu bir ülkede olup olmadığına tereddüt etmesi yadırganmayacak bir durumdur.

Ayrıca bu gün İslâm coğrafyasının değişik yerlerine baktığımızda, İslâm coğrafyasındaki kaosa son verme, oralara barış getirme gibi bahanelerle müslümanların yaşadığı bölgelere gayri Müslim güçlerin hiçbir izin almadan zorba bir şekilde musallat olmalarına şahit oluyoruz.

SONUÇ

Allah teâlanın Kur'anda buyurduğu gibi Müslümanlar tek bir ümmettir. Müslümanları bölmeye ve parçalamaya çalışan her kes müslümanların düşmanıdır ve onunla mücadele etmek gerekir. Bu kişiler her ne kadar kendilerinin de ümmetin bir ferdi olduklarını söyleseler de bunun hiçbir hükmü yoktur çünkü Allah'ın kitabına ters davranmakta ve sanki Allah ile mücadele etmektedirler. Böyle kimseleri iyi ayırt etmek gerekir. Çünkü gerçek mümin olsalar bu tavırları sergilemezler. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: "sizden hiç biriniz kendisi için sevip arzuladığı bir şeyi mümin kardeşi için de sevip arzulamadıkça tam iman etmiş olmaz."

1- İslâm düşmanlarının çabaları müslümanları bölüp parçalamak ve asabiyet, cahiliye ve milliyetçilik tohumlarını aralarına atarak onları birbirinden ayırmaktır. Dolayısıyla müslümanların üzerine düşen, Allah ve Rasûlü'nün emirlerine aykırı olan, İslâm'ın tasvip etmediği bu tür bu tür propagandalara karşı mücadele etmektir.

2- Sömürgeciler bazı bölgelerde dünya sevgisine kendini kaptırmış ve maddenin peşine takılmış insanları dost edinerek onları belli makamlara getirdiler, onları maddeye ve şehvi arzularını tatmine teşvik ettiler. Neticede gayretleri sonuç verdi ve onlar da yabancıları dost edinerek onların avaneleri oldular, onların isimleri ağızlarında dolaşır oldu ve onları taklit ederek adeta onların sıfatına büründüler. Nitekim Allah teâla Maide Sûresinin 51. âyetinde şöyle buyurmaktadır: "Ey iman edenler! Yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost edinenler onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."

Bu sebeple, İslâm inanç, örf ve adetlerini benimsemeyenleri örnek alınması gereken model kişiler olarak kabul etmek suretiyle onların dillerini, giyim kuşamlarını ve hayat tarzlarını taklit edenlere karşı da mesafeli durmak gerekir. Çünkü her ne kadar böyleleri müslüman toplumun üyesi olduklarını iddia etseler de yukarıdaki âyette Allah teâlanın buyurduğu gibi bunun aslı yoktur. Her ne kadar böyleleri bu davranışlarını bir takım maddi ve kültürel gerekçelere dayandırsalar da bu gerekçeler onları taklit etmeleri ve onların hayat tarzlarını benimsemeleri için meşru bir temel oluşturmaz. Çünkü Müslümanların yabancı kültürlerle yönelmeleri ve onların hayat tarzlarına özenmeleri, zamanla ilericilik ve medenilik adına onları tamamen taklit etmeye dönüşebilir. İşte bütün bunlardan dolayı bizim kendi özümüze dönmemiz ve uzun zamandan beri ihmal ettiğimiz bir takım görevlerimizi yerine getirmemiz gerekir. Özetle;

1- Çocuğun doğumundan itibaren ruhunda İslâm akidesinin iyice yerleşip kök salması için gayret etmek,

2- Genç nesillerin milli ve örfî değerlerimize bağlı bir birey olarak yetişmesi için eğitim faaliyetlerine ağırlık vermek ve bunu istenilen düzeyde gerçekleştirmek için de ne gerekiyorsa temin etmek gerekmektedir.

3- İslâm'ı benliğimizde özümseyerek yaşantımıza yansıtmak ve bunun neticesi olan kardeşlik, sevgi, saygı ve güven duygularını toplumun fertleri arasında yaygınlaştırmak, insanı bayağılaştıran unsurların yok edilip erdem ve

fazilet kazandıran unsurların ve genelleşmesi ve bireyler arası manevi bağların güçlenmesi için çaba sarf etmemiz gerektiği de gayet açıktır.

Bütün bunları gerçekleştirdiğimizde İslâm kültürünün yaygın olduğu toplumlar diğerlerinden ayırt edilecektir. Çünkü bu, İslâm kültürü ile bezenmenin tabii sonucudur.

Bu gün bazı toplumlarda İslâm'a yönelişler söz konusudur. Fakat bir takım çevreler bundan rahatsız olmakta ve insanların İslâm'a yönelişlerine engel olmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Meselâ İslâm hakkında bir takım asılsız iddialarda bulunup bunun propagandasını yapmak, insanların şehvi yönlerini körükleyerek şehveti teşvik edici unsurları insanlar arasına salmak suretiyle insanları İslâm akidesinden uzaklaştırmakta ve dünyanın cazibesıyla aldatmaktadırlar.

Tabi bu arada kendilerini taklit edenleri dost ve avaneleri kabul ederek onlardan siyasi ve iktisadi açıdan yararlanmaktadırlar. Hatta nüfuz alanlarını genişletmek, piyasaya hakim olup kendi ürünlerini pazarlamak için işbirlikçilerini yüksek mevkilere getirmektedirler. Nitekim günümüzde yabancı kuruluşlar yerli isimleri kullanarak müslüman ülkelerde pazarlarını oluşturmaktalar ve kendilerine hizmetçi ve hedeflerini gerçekleştirmede yardımcı işbirlikçileri de yanlarına çekmektedirler.

Bu gün yapılması gereken, yerli sanayici ve üreticilerin mal ve sermaye ile desteklenerek canlandırılmasıdır. Ancak o takdirde üretimimiz canlanır ve gelişir, biz de yabancı kuruluşlara muhtaç olmaktan kurtuluruz. Kendi ihtiyacımızı karşıladığımız gibi aradaki kardeşliği pekiştirme ve üretimi canlandırma maksadıyla diğer müslümanlara da faydamız olur. Ayrıca zayıf durumda kalmış toplumların ellerinden tutmak ve insanlığı hayra ve barışa çağırarak isteyen fakat sömürgecilerden çekinen ülkelere de destek olabiliriz. Nihai noktada hedeflenen de budur.

Allah bizleri başarılı kılsın ve doğruluktan ayırmasın.